

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL I. M. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2017 m. gruodžio 6 d. Nr. 242-517
Vilnius

Lietuvos bankas gavo I. M. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėjas, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (TPVCAPDĮ) 13 straipsniu, draudikui 2016 m. kovo 6 d. pateikė prašymą išmokėti draudimo išmoką dėl 2016 m. kovo 4 d. eismo įvykio, kurio metu susidūrė pareiškėjo vairuojama transporto priemonė „Chevrolet Epica“, valst. Nr. *duomenys neskelbtini*, ir automobilis „Audi 80“, valst. Nr. *duomenys neskelbtini*, priklausantis A. V. Eismo įvykio metu užpildytoje deklaracijoje nurodyta, kad už eismo įvykio metu padarytą žalą atsakingas A. V., kurio transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė yra drausta draudiko.

2017 m. liepos 28 d. draudikas priėmė sprendimą baigti žalos bylos administravimą atsisakant mokėti draudimo išmoką už sugadintą pareiškėjo automobilį, nurodydamas, kad bylos administravimo metu buvo atliktas eismo įvykio tyrimas, kurio metu buvo išanalizuota eismo įvykio deklaracijoje nurodyta informacija, ištirtas automobilio sugadinimų pobūdis ir gauti eismo įvykio dalyvių paaiškinimai dėl eismo įvykio aplinkybių. Draudikas pažymėjo, jog įvertinus šias aplinkybes ir palyginus jas su daugybe kitų įvykių, kuriuose per trumpą laiką tarpą dalyvavo pareiškėjas, buvo nuspręsta laikyti, kad šis įvykis, kaip ir kiti, kilo dėl paties pareiškėjo tyčinių veiksmų ir draudėjas nėra atsakingas už eismo įvykio metu padarytą žalą.

Pareiškėjas kreipimesi dėl ginčo nagrinėjimo nurodė, kad draudikas privalo ne tik pateikti išsamų ir motyvuotą sprendimą dėl atsisakymo mokėti draudimo išmoką, bet ir įrodymus, pagrindžiančius tokio sprendimo motyvus bei atleidžiančius nuo draudimo išmokos mokėjimo. Pareiškėjas nurodo, kad draudikui buvo pateikta eismo įvykio deklaracija, patvirtinanti eismo įvykio faktą, ir nepriklausomo turto vertintojo ataskaita, patvirtinanti eismo įvykio metu padarytą žalos dydį, todėl, pareiškėjo teigimu, buvo išpildytos visos sąlygos, būtinos pareiškėjo, kaip nukentėjusio trečiojo asmens, reikalavimo teisei į žalos atlyginimą įgyvendinti. Pareiškėjas nurodo, kad žalos byloje nėra jokių duomenų, galinčių patvirtinti, kad eismo įvykio dalyviai žalą padarė tyčia, nuslėpė įvykio priežastis, aplinkybes ir padarinius ar kitais neteisėtais būdais siekė gauti draudimo išmoką, todėl pareiškėjas prašo išnagrinėti ginčą ir ištirti draudiko sprendimo atsisakyti mokėti išmoką teisėtumą ir pagrįstumą, rekomenduoti draudikui išmokėti priklausančią draudimo išmoką ir 0,04 proc. delspinigius už kiekvieną pavėluotą dieną nuo sumos, kurią sumokėti praleistas terminas, kaip tai nurodyta TPVCAPDĮ 19 str. 4 d.

Draudikas atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi nurodė, kad pradėjus žalos bylos administravimą buvo nustatyta, jog pareiškėjas yra patekęs į aštuonis panašius eismo įvykius, o įvertinus tai, kad automobilių sugadinimai po daugumos įvykių matyti per visą automobilio ilgį, galima manyti, kad visais atvejais vairas tyčia buvo laikomas pasuktas į kitus automobilius ir

nebuvo imtasi veiksmų, kad būtų sumažinti susidūrimo padariniai ir (arba) išvengta eismo įvykio. Atsižvelgdamas į tai, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso 166 str. draudikas pateikė prašymą Vilniaus AVPK Vilniaus rajono policijos komisariatui pradėti ikiteisminį tyrimą ir kompleksiskai ištirti visų įvykių, kuriuose dalyvavo pareiškėjas, aplinkybes. 2017 m. balandžio 18 d. Vilniaus AVPK Vilniaus rajono policijos komisariato 2-ojo veiklos skyriaus vyresniojo tyrėjo M. Z. nutarimu buvo atsisakyta pradėti ikiteisminį tyrimą, šis nutarimas buvo apskūstas Vilniaus apylinkės prokuratūrai. 2017 m. gegužės 23 d. Vilniaus apylinkės prokuratūros 6-ojo skyriaus prokuroras V. P. priėmė nutarimą 2017 m. balandžio 18 d. nutarimą palikti galioti.

Draudikas, įtardamas, kad veikia organizuota asmenų grupė, inscenizuojanti eismo įvykius ir apgaulės būdu gaunanti draudimo išmokas, 2017 m. gegužės 19 d. kreipėsi į Vilniaus rajono apylinkės teismą, prašydamas pradėti ikiteisminį tyrimą pagal Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 22 straipsnį ir 182 straipsnį. 2017 m. birželio 5 d. Vilniaus rajono apylinkės teismas priėmė nutartį atsisakyti panaikinti ikiteisminio tyrimo pareigūno nutarimą atsisakyti pradėti ikiteisminį tyrimą. Draudikas minėtą Vilniaus rajono apylinkės teismo nutartį apskundė Vilniaus apygardos teismui, tačiau 2017 m. liepos 17 d. Vilniaus apygardos teismas priėmė nutartį, kuria atmetė skundą ir paliko galioti Vilniaus rajono apylinkės teismo 2017 m. birželio 5 d. nutartį.

Draudikas atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi taip pat pažymi, kad draudikas, sprenddamas, ar eismo įvykio dalyvio pripažintą atsakomybę už padarytą žalą laikyti nustatyta, turėtų įsitikinti, jog šio fakto pripažinimas atitinka įvykio aplinkybes ir nėra pareikštas dėl apgaulės, smurto, suklydimo, ar siekiant nuslėpti tiesą. Draudiko teigimu, net esant eismo įvykio deklaracijai, draudikas privalo ištirti įvykio aplinkybes ir nustatyti, ar transporto priemonių sugadinimai, padėty po eismo įvykio ir kiti susiję elementai atitinka objektyviai vertinamus mechanikos dėsnius, eismo įvykio dalyvių pateiktus paaiškinimus ir kitą surinktą informaciją. Draudiko teigimu, iš įvardytų aplinkybių visumos galima konstatuoti, kad eismo įvykis įvyko dėl paties pareiškėjo tyčinių veiksmų.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, (toliau – Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklės) 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kyla dėl draudiko atsisakymo mokėti draudimo išmoką, atlyginančią 2016 m. kovo 4 d. eismo įvykio metu transporto priemonei „Chevrolet Epica“, valst. Nr. *duomenys neskelbtini*, padarytą žalą, ir pareiškėjo reikalavimo išmokėti delspinigius už draudimo išmokos TPVCAPDĮ nustatytais terminais neišmokėjimą pagrįstumo.

Dėl draudiko atsisakymo mokėti draudimo išmoką, atlyginančią 2016 m. kovo 4 d. eismo įvykio metu transporto priemonei „Chevrolet Epica“, valst. Nr. duomenys neskelbtini, padarytą žalą, pagrįstumo

TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje ir 3 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamuoju įvykiu, kuriam įvykus pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį turi būti mokama draudimo išmoka, laikytinas eismo įvykis, dėl kurio nukentėjusiems tretiesiems asmenims buvo padaryta žala ir už žalą atsakingiems asmenims valdant ar naudojant transporto priemonę atsirado civilinė atsakomybė. TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad, nustatant eismo įvykio aplinkybes ir kaltininko atsakomybę, turi būti vadovaujama eismo įvykio dalyvių pasirašyta eismo įvykio deklaracija ar kitu eismo įvykio dalyvių pasirašytu dokumentu dėl eismo įvykio aplinkybių arba kompetentingų institucijų išduotais dokumentais dėl eismo įvykio aplinkybių.

Vadovaujantis TPVCAPDĮ 22 straipsnio nuostatomis, pažymėtina, kad pagal Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį teisė į draudimo išmoką prarandama, jei žala padaryta tyčia arba draudikui buvo suteikta klaidinga informacija, kuri yra reikšminga draudiko sprendimui dėl draudimo išmokos mokėjimo priimti.

Nagrinėjamu atveju draudikas, siekdamas patvirtinti, kad jam nekyla pareiga mokėti draudimo išmoką, nurodo, kad išanalizavus 2017 m. kovo 4 d. eismo įvykio aplinkybes ir palyginus jas su daugybės kitų įvykių, kuriuose dalyvavo pareiškėjas, aplinkybėmis, buvo nustatyta, kad jos visiškai sutampa, todėl remiantis atliktu tyrimu laikoma, kad 2017 m. kovo 4 d. eismo įvykis, kaip ir kiti eismo įvykiai, įvyko dėl paties pareiškėjo tyčinių veiksmų. Vertinant draudiko nurodytas aplinkybes, kuriomis jis remiasi kaip savo atsikirtimų pagrindu, pažymėtina, kad šias aplinkybes paneigia Vilniaus apygardos teismo 2017 m. liepos 17 d. nutartis, kurioje pažymėta, kad draudiko teiginiai, kuriais teigiama, jog eismo įvykių, į kuriuos buvo patekęs pareiškėjas, schemos ir automobilių sugadinimai yra beveik vienodi, o vairuotojai ir automobiliai – tie patys, yra nepagrįsti, o schemos, automobiliams padaryti sugadinimai ir eismo įvykių aplinkybės buvo skirtingos. Vilniaus apygardos teismas pažymi, kad iš jam pateiktų duomenų matyti, jog pareiškėjas, vairuodamas automobilį, 9 kartus pateko į eismo įvykius, tačiau šių eismo įvykių metu automobilius vairavo skirtingi vairuotojai, kurių dauguma pripažino savo kaltę, ir tik du kartus eismo įvykio kaltininku buvo pripažintas pareiškėjas.

Vilniaus apygardos teismo 2017 m. liepos 17 d. nutartyje taip pat nurodyta, kad pareiškėjo draudikui pateikta eismo įvykio deklaracija nebuvo suklastota, nes joje buvo nurodyti tikri faktai apie eismo įvykį. Atsižvelgdamas į tai, Teismas konstatavo, kad draudiko nurodyti argumentai dėl suklastotų dokumentų yra neparemti jokiais objektyviais duomenimis, o teismui pateiktos medžiagos duomenys suponuoja, jog tiek apgaulės, tiek sukčiavimo sudėties požymių pareiškėjo veikloje nebuvo.

Vertinant draudiko paaiškinimus dėl pareiškėjo žalos padarymo tyčia ir tai, kad draudikas suteikė klaidingą informaciją apie 2016 m. kovo 4 d. eismo įvykio aplinkybes Vilniaus apygardos teismo 2017 m. liepos 17 d. nutartyje nurodytų duomenų kontekste, svarbu pažymėti, kad, pagal Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 197 straipsnio 2 dalį, dokumentai, išduoti valstybės ir savivaldybės institucijų, laikomi oficialiais rašytiniais įrodymais ir turi didesnę įrodomąją galią. Aplinkybės, nurodytos oficialiuose rašytiniuose įrodymuose, laikomos visiškai įrodytomis, kol jos bus paneigtos byloje esančiais įrodymais. Kadangi draudiko paaiškinimai nepaneigia Vilniaus apygardos teismo 2017 m. liepos 17 d. nutartyje nurodytų aplinkybių, šios aplinkybės, patvirtinančios, kad apgaulės ir sukčiavimo sudėties požymių pareiškėjo veikloje nustatyta nebuvo, laikytinos įrodytomis.

Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalyje įtvirtinta, kad draudikas privalo įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo ar suteikiančias teisę sumažinti draudimo išmoką. Iš esmės analogiškos draudiko įrodinėjimo naštos paskirstymo nuostatos taip pat yra įtvirtintos TPVCAPDĮ 19 straipsnio 3 dalyje. Pažymėtina, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas teisės aiškinimo ir taikymo praktikoje pasisakydamas apie transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudiko teisinį statusą, konstatavo, kad TPVCAPDĮ nuostatų ir įstatymo tikslų aiškinimas leidžia daryti išvadą, kad, gavęs pretenziją, civilinės atsakomybės draudikas privalo atlikti eismo įvykio aplinkybių tyrimą ir gali atsisakyti mokėti draudimo išmoką tik tuo atveju, jeigu pateikia įrodymus, kad jo apdraustos transporto priemonės valdytojas nėra atsakingas už pretenziją pateikusiam asmeniui padarytą žalą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011 m. sausio 25 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-3/2011). Pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju draudikas nepateikė jokių objektyvių įrodymų, galinčių patvirtinti, kad pareiškėjo automobilio apgadinimai galėjo atsirasti kitomis, o ne 2017 m. kovo 4 d. deklaruoto eismo įvykio dalyvių nurodytomis aplinkybėmis.

Tokios pozicijos laikosi ir Vilniaus apygardos teismas, kuris 2017 m. liepos 17 d. nutartyje pažymėjo, kad nebuvo pateikta objektyvių įrodymų, kurie leistų teigti, kad pareiškėjas su kitu eismo įvykio dalyviu tarpusavyje buvo susitarę imituoti eismo įvykį, o draudiko pozicija dėl

eismo įvykių inscenizavimo, dokumentų klastojimo ir draudimo išmokų gavimo apgaulės būdu yra grindžiama tik subjektyviais samprotavimais ir įsitikinimais.

Nagrinėjant ginčą Lietuvos banke analizuojami ginčo šalių pateikti įrodymai, kuriais šalys grindžia savo reikalavimus ir atsikirtimus. Nagrinėjamu atveju draudikas neatliko autotechninės ekspertizės, kurios metu būtų surinkti papildomi duomenys apie automobilių važiavimo greitį, nuvažiuotus atstumus iki įvykstant 2017 m. kovo 4 d. eismo įvykiui, automobilių padėčių susidūrimo metu, taip pat reikšmingi duomenys, kurie galėtų pagrįsti, kad transporto priemonės „Chevrolet Epica“ sugadinimai negalėjo būti padaryti šio eismo įvykio metu. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad draudikas 2017 m. kovo 4 d. įvykio administravimo metu nesurinko objektyvių įrodymų, kurie vienareikšmiškai patvirtintų, kad pareiškėjos nurodytos aplinkybės dėl eismo įvykio mechanizmo techniniu požiūriu yra nepagrįstos, ir kurie draudikui suteiktų pagrindą pareiškėjui nemokėti draudimo išmokos, atlyginančios transporto priemonei „Chevrolet Epica“ dėl 2017 m. kovo 4 d. įvykio padarytą žalą. Todėl, draudikui nesurinkus neginčijamų įrodymų, patvirtinančių draudiko sprendimo atsisakyti mokėti draudimo išmoką teisingumą, ir įvertinus aplinkybę, jog tyčinių veiksmų, siekiant neteisėtu būdu gauti draudimo išmoką, faktas nėra įrodytas, darytina išvada, kad draudikas neturi pagrindo atsisakyti dėl 2017 m. kovo 4 d. įvykio pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką. Remiantis nurodytomis aplinkybėmis ir Lietuvos bankui įvertinus ginčo šalių pateiktą įrodymų visumą, darytina išvada, kad draudiko sprendimas nemokėti draudimo išmokos yra nepagrįstas, o pareiškėjo reikalavimas dėl draudimo išmokos, atlyginančios dėl 2017 m. kovo 4 d. eismo įvykio transporto priemonei „Chevrolet Epica“, valst. Nr. *duomenys neskelbtini*, padarytą žalą, mokėjimo yra tenkintinas. Atsižvelgiant į tai, ir vadovaujantis TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalimi, įpareigojančia draudiką nustatyti dėl eismo įvykio nukentėjusio trečiojo asmens turtui padarytą žalą, draudikui kyla pareiga pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią draudiko apskaičiuotą dėl 2017 m. kovo 4 d. eismo įvykio sugadintos transporto priemonės „Chevrolet Epica“ remonto išlaidas.

Dėl pareiškėjo reikalavimo išmokėti delspinigius už draudimo išmokos TPVCAPDĮ nustatytais terminais neišmokėjimą pagrįstumo

Vertinant pareiškėjo reikalavimo išmokėti delspinigius už draudimo išmokos TPVCAPDĮ nustatytais terminais neišmokėjimą pagrįstumą, pažymėtina, kad TPVCAPDĮ 19 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog draudikas privalo išmokėti išmoką per 30 dienų nuo nukentėjusio trečiojo asmens pretenzijos dėl padarytos žalos pateikimo dienos. TPVCAPDĮ 19 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad „jei per šio straipsnio 1 dalyje nurodytą terminą neįmanoma iširti aplinkybių, būtinų draudžiamojam įvykio faktui ar žalos dydžiui nustatyti, išmoka mokama per 14 dienų, skaičiuojant nuo dienos, kai šias aplinkybes būtų įmanoma baigti tirti dedant reikiamas pastangas, tačiau ne vėliau kaip per 3 mėnesius nuo pretenzijos pateikimo dienos (išskyrus atvejus, kai žalos atlyginimo nustatymas priklauso nuo sprendimo baudžiamojoje, administracinėje ar civilinėje byloje). Taip pat nurodyta, kad jei išmoka mokama priėmus sprendimą baudžiamojoje, administracinėje ar civilinėje byloje, ji turi būti sumokama per 14 dienų nuo įsiteisėjusio sprendimo, nuosprendžio ar nutarimo gavimo dienos.“ TPVCAPDĮ 19 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad „atsakingas draudikas, praleidęs šio straipsnio 1–3 dalyse arba šio įstatymo 20 straipsnio 6 dalyje nustatytus terminus, privalo mokėti 0,04 procento delspinigius už kiekvieną pavėluotą dieną nuo sumos, kurią sumokėti praleistas terminas.“ Atsižvelgdamas į tai, pareiškėjas nurodė, kad draudikui kyla pareiga pareiškėjui išmokėti 0,04 procento delspinigius už kiekvieną pradelstą dieną, pradedant skaičiuoti praėjus 14 dienų nuo įsiteisėjusios 2017 m. liepos 17 d. Vilniaus apygardos teismo nutarties gavimo dienos, iki visiško atsiskaitymo dienos.

Kasacinio teismo praktikoje konstatuojama, kad TPVCAPDĮ 19 straipsnio 2 dalyje išmokos mokėjimo teisėtas atidėjimas siejamas su sąlyga – žalos atlyginimas turi priklausyti nuo sprendimo tokiose bylose, t. y. tik išnagrinėjus šias bylas, gali paaiškėti, ar transporto priemonės valdytojui dėl padarytos žalos atsiranda civilinė atsakomybė. Draudikas, iš eismo įvykių tiriančių institucijų negavęs duomenų, kurie galėtų būti įstatyme nustatytas pagrindas atsisakyti mokėti išmoką, privalo ją išmokėti. Tokiu atveju jis ne tik turi teisę, bet ir pareigą pagal turimus duomenis

spręsti dėl civilinės atsakomybės transporto priemonės valdytojui dėl nukentėjusiam trečiajam asmeniui padarytos žalos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. balandžio 24 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-247-701/2015). Nagrinėjamu atveju Lietuvos bankui pateikti dokumentai ir paaiškinimai patvirtina, kad draudiko sprendimo dėl draudimo išmokos mokėjimo priėmimas priklausė nuo Vilniaus apygardos teismo 2017 m. liepos 17 d. nutarties. Kadangi kompetentinga institucija tyrė, tačiau nenustatė duomenų, kurie galėtų būti TPVCAPDĮ nustatytas pagrindas draudikui atsisakyti mokėti išmoką, darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju taikytina TPVCAPDĮ 19 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta išmokos mokėjimo tvarka, pagal kurią draudimo išmoka pareiškėjui turėjo būti išmokėta per 14 dienų nuo Vilniaus apygardos teismo 2017 m. liepos 17 d. įsiteisėjusios nutarties gavimo dienos. Todėl, remiantis Lietuvos banko nustatytomis aplinkybėmis, pažymėtina, kad pareiškėjo reikalavimas dėl TPVCAPDĮ 19 straipsnio 4 dalyje numatytų delspinigių už kiekvieną draudimo išmokos išmokėjimo pradelstą dieną, pradedant skaičiuoti praėjus 14 dienų nuo tos dienos, kai draudikui buvo pateikta įsiteisėjusi 2017 m. liepos 17 d. Vilniaus apygardos teismo nutartis, termino, yra tenkintinas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 1 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu bei šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.2 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Patenkinti I. M. reikalavimą ir rekomenduoti draudikui pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią draudiko apskaičiuotas dėl 2017 m. kovo 4 d. eismo įvykio sugadintos transporto priemonės „Chevrolet Epica“ remonto išlaidas, ir TPVCAPDĮ 19 straipsnio 4 dalyje nustatytus delspinigių už kiekvieną pavėluotą dieną nuo sumos, kurią sumokėti praleistas terminas.

2. Įpareigoti draudiką per mėnesį nuo šio sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie šio sprendimo rezoliucinės dalies 1-ame punkte nurodytos rekomendacijos įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudikui neįvykdžius minėtos rekomendacijos, tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Direktorius

Mindaugas Šalčius